

Arrest

nr. 214 088 van 14 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28 A / 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij komt op 30 augustus 2010 aan op Belgisch grondgebied en dient diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 10 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. De verzoekende partij dient op 13 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Bij beslissing van 23 mei 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.3. bedoelde aanvraag ontvankelijk en op 12 juni 2012 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot een voorlopig verblijf van één jaar op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 17 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf.

1.6. Op 24 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan de in punt 1.5. vermelde aanvraag tot verlenging van het voorlopig verblijf. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 120 835 van 18 maart 2014.

1.7. Op 22 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een (nieuwe) beslissing waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan de in punt 1.6. vermelde aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld, wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 142 008 van 26 maart 2015.

1.8. Op 2 oktober 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 22 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 24 augustus 2016 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.9. bij arrest nr. 173 522.

1.11. Op 21 april 2017 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

1.12. Op 12 juni 2017 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.13. Op 14 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.11. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag worden ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.14. Op 6 december 2017 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.13. bij arrest nr. 196 212.

1.15. Op 9 januari 2018 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.16. Op 12 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.11. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.04.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 13.05.2011 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 21.04.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 09.01.2018 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09.01.2018 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan A.A. (...) te willen overhandigen.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Nieuw artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende, brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

"§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5 °in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete medische situatie van verzoekster en de door haar naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen alwaar nogmaals expliciet geacteerd wordt door de deskundige artsen van verzoekster dat de behandeling en opvolging van verzoekster in België dient te worden voortgezet.

Verzoekster heeft haar aanvraag ex art. 9ter vrw. op 19/12/2017 bovendien geactualiseerd middels diverse medische stukken en verwijst te dien einde naar het advies van haar deskundige artsen.

Verwerende partij stelt voorbarig dat verzoekster geen antidepressiva benut en derhalve haar depressies aandoening niet meer actueel is.

Het niet gebruiken van antidepressiva beteken niet ipso facto dat verzoeker niet meer aan depressie lijdt. Integendeel: verzoekster lijdt aan het posttraumatische stressyndroom.

Verzoekster heeft lang moeten wachten vooraleer zij op 19 januari '2018 een eerste gesprek kon voeren alwaar besloten werd dat er vermoeden zijn van posttraumatische stresstoornis waarvoor een behandeling werd gepland zoals contextuele psychotherapie, individuele cognitieve gedragstherapie, én EMDR voor de behandeling van meervoudige thema's.

Niettegenstaande dat dit medisch attest na de datum van de bestreden beslissing aan verzoekster werd afgegeven, diende verwerende partij met de nodige ernst afdoende te onderzoeken of deze medische aandoening nl. depressieve stoornis (thans posttraumatische stresssyndroom) ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven, ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in hoofde van verzoekster, temeer daar het louter niet gebruiken van medicatie niet ipso facto impliceert dat haar depressieve stoornis niet meer actueel zou zijn. Integendeel verzoekster ondergaat diverse medische behandelingen voor dit ernstige medische aandoening. Verwerende partij diende dit vraagstuk vanuit de klinische psychologie te benaderen en te onderzoeken.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekster naar voren gebrachte medische stukken in hare hoofde die hoofdzakelijk op basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld en waarin duidelijk nieuwe elementen werden ingeroepen dewelke niet in het kader van een eerdere aanvraag werden opgeworpen.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in hun land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Armenië niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is, zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter vrw. aangetoond met een schending van art. 9ter, §3, 5° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto het zorgvuldigheidsplicht tot gevolg.

Bovendien moet volgens de jurisprudentie van de Raad van State, de administratie wanneer er medische elementen worden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door "de noodzakelijke onderzoeken" te verrichten, ten einde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken" (Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

In de voorhanden zijnde geval is verwerende partij niet overgegaan tot één van deze onderzoeken.

De medische situatie van verzoekster is inmiddels verergerd aangezien de laatste aanvraag waarmede de medische stukken vergeleken werden van 13/05/2011 dateert en voor haar posttraumatische stressyndroom werden er diverse behandelingen aangevat Men kan in het verlengde hiervan niet anders dan te concluderen dat het rapport van de artsadviseur de voorgelegde nieuwe medische

elementen in hoofde van verzoekster niet op een geldige wijze weerlegt, doch slechts op een zeer algemene wijze expliciteert dat de globale gezondheidssituatie niet gewijzigd is in hoofde van verzoekster, en dit in strijd met de medische attesten vanwege o.a. omstandig medisch attesten van Dr. Famke Vanderhauwaert dd. 06/04/2017; de medische bijlagen (2 pagina's); het omstandig medisch attest Dr. C. Kiekens dd. 16/02/2017; de medische bijlagen (4 pagina's) en ten onrechte stelt dat de depressieve stoornis niet meer actueel zou zijn.

Door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken en het niet in aanmerking nemen van het geheel van de door verzoekers opgeworpen nieuwe medische elementen, weerlegt verwerende partij niet op een ernstige wijze het risico dat een verwijdering van het Rijk, een onmenselijke en vernederende behandeling kan teweegbrengen in hoofde van verzoekers in de zin van art. 3 van het EVRM (Raad van State, arrest n° 93.594 van 27februari 2001).

Dit gegeven werd niet nader onderzocht in de bestreden beslissing en volstaat aldus om de bestreden beslissing te vernietigen.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is aan het administratief dossier en de aangehaalde nieuwe ernstige medische situatie van verzoekster en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete medische situatie van verzoekster i.h.b. de depressieve stoornis en objectieve behandelingen, rekening houdende met het gegeven dat door het afwijzen van verzoekers hun aanvraag art. 3 van het EVRM wordt geschonden en in geval van terugkeer geen levensnoodzakelijke medische behandelingen en opvolgingen zal kunnen bekomen in hun land van herkomst.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 —1983, 963.).*

De artsen van verwerende partij moeten dus een ruimer onderzoek voeren, en de beslissingen van verwerende partij moeten ruimer gemotiveerd worden, wat in casu niet gebeurt is volgens verzoekers.

Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar de medische stukken opgenomen in het administratief dossier.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissingen komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 9ter vrw..

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

Er wordt immers enerzijds, onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij onontvankelijk is omdat werd vastgesteld dat de elementen die zij aanvoerde ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden aangebracht bij een voorgaande aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De verwerende partij heeft nader uiteengezet dat op 13 mei 2011 een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag van 21 april 2017 en in de bijgevoegde medische attesten eveneens werden ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij de verwerende partij verwijst naar de 'bevestiging' van de ambtenaar-geneesheer van 9 januari 2018 die wordt bijgevoegd in gesloten omslag. Deze motivering is, in het licht van wat is bepaald in artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, wel degelijk pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verwerende partij wijst er anderzijds op dat het voorgelegde medische getuigschrift en bijlagen eveneens medische elementen bevatten die niet eerder werden aangehaald. Onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, wordt gemotiveerd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij onontvankelijk is omdat door een ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat de ziekte waaraan de verzoekende partij lijdt en op basis waarvan de verzoekende partij verzocht om tot een verblijf te worden gemachtigd kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk, waarbij wordt verduidelijkt, onder verwijzing naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 januari 2018, dat kennelijk niet blijkt dat de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, noch een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Deze motivering is, in het licht van wat is bepaald in artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, wel degelijk pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De bestreden beslissing maakt enerzijds toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Anderzijds maakt de bestreden beslissing toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, dat op zich verwijst naar artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 (...)

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

§ 8 (...).”

3.5. Uit artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

De bewoordingen van voormeld artikel zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen eerder genomen beslissingen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt voorts ook dat de beoordeling van het in artikel 9ter, §1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet) en dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte

zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet).

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partij dan ook toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de verwerende partij genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 9 januari 2018 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoeningen van de verzoekende partij. Het advies, waarvan de motieven integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Art 9ter §3,4° én §3,5°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medische getuigschrift voorgelegd door Mevr. A.A. (...) in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.04.2017.

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 21/04/2017 en 13/05/2011 te vergelijken (Artikel 9ter §3 - 5°). Mevr. A. (...) legt in haar aanvraag d.d. 21/04/2017 een SMG voor d.d. 06/04/2017 van Dr. F.V. (...) (fysische geneeskunde en revalidatie) en d.d. 22/12/2016 van Dr. C.K. (...) (fysische geneeskunde en revalidatie) en medische stukken d.d. 10/01/2017, 16/02/2017, 15/02/2017, 13/02/2017 en 06/07/2017. Uit deze medische stukken blijkt dat de volgende diagnoses en hun respectievelijke behandelingen van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 13/05/2011.

Op het SMG + bijlagen/aanvullingen wordt namelijk vermeld dat Mevr. A. (...) lijdt aan doorligwonden ten gevolge van een postoperatieve dwarslaesie. Door deze dwarslaesie is betrokkene rolstoelgebonden, heeft zij doorligwonden en broze botten en heeft zij een suprapubische sonde om de urine af te voeren. Het voorgelegde SMG bevestigt dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

Het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlage/aanvullingen) bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: opname op een psychiatrische afdeling in 2015, waarbij de reden van opname niet vermeld wordt, maar waarschijnlijk ten gevolge van een depressieve stoornis (zie medische voorgeschiedenis SMG d.d. 06/04/2017). Een hospitalisatieverslag wordt niet voorgelegd.

Betrokkene blijkt volgens het meest recente SMG geen antidepressiva of andere psychofarmaca te nemen, zodat ik kan besluiten dat de depressieve stoornis geen actuele aandoening meer is en dus geen reëel risico meer inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van Mevr. A. (...), noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn Armenië, gezien er momenteel geen behandeling voor gaande is.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°). ”

3.7. De verzoekende partij betoogt dat zij haar aanvraag op 19 december 2017 heeft geactualiseerd met diverse medische stukken. Zij meent dat de verwerende partij voorbarig stelt dat zij geen antidepressiva benut en dat derhalve haar depressieve aandoening niet meer actueel is. Zij wijst erop dat het niet gebruiken van antidepressiva niet *ipso facto* betekent dat zij niet meer aan een depressie lijdt. Zij

verduidelijkt dat zij lang heeft moeten wachten vooraleer zij op 19 januari 2018 een eerste gesprek kon voeren alwaar besloten werd dat er vermoedens zijn van een posttraumatische stressstoornis waarvoor een behandeling werd gepland zoals contextuele psychotherapie, individuele cognitieve gedragstherapie en EMDR. Hoewel het medisch attest waaruit voormelde vaststellingen blijken dateert van na de bestreden beslissing, meent de verzoekende partij dat de verwerende partij met de nodige ernst afdoende diende te onderzoeken of de medische aandoening, met name de depressieve stoornis, ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in hoofde van de verzoekende partij, te meer daar het louter niet gebruiken van medicatie niet *ipso facto* impliceert dat de depressieve stoornis van de verzoekende partij niet meer actueel zou zijn. De verzoekende partij meent dan ook dat de motivering van de verwerende partij op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig is, gelet op de door haar voorgebrachte medische stukken waarin duidelijk nieuwe elementen werden ingeroepen dewelke niet werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag, dat er geen enkele afdoende motivering is waarom de verwerende partij haar aanvraag niet ten gronde zou moeten beoordelen. De verzoekende partij meent dat de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde nieuwe medische elementen niet op een geldige wijze weerlegt en ten onrechte stelt dat de depressieve stoornis niet meer actueel zou zijn. Zij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar concrete medische situatie betreffende de depressieve stoornis.

3.8. Uit het bepaalde in artikel 9^{ter}, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat beide toepassingsgevallen in rekening werden genomen voor wat betreft de niet eerder ingeroepen elementen, namelijk de depressieve stoornis. Enerzijds wordt geoordeeld dat er geen reëel risico meer is voor het leven of de fysieke integriteit daar de depressieve aandoening, gelet op het feit dat volgens het meest recente standaard medische getuigschrift de verzoekende partij geen antidepressiva of andere psychofarmaca neemt, geen actuele aandoening meer is. Anderzijds wordt geoordeeld dat gezien er momenteel geen behandeling gaande is voor de depressieve stoornis van de verzoekende partij er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Armenië.

3.9. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij meent dat het niet gebruiken van antidepressiva niet *ipso facto* betekent dat zij niet meer aan een depressie lijdt en dat de verwerende partij afdoende diende te onderzoeken of de medische aandoening, met name de depressieve stoornis, een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, te meer daar het louter niet gebruiken van medicatie niet *ipso facto* impliceert dat haar depressieve stoornis niet meer actueel zou zijn, dat de motivering van de verwerende partij niet afdoende, nauwkeurig en volledig is.

Hoewel het niet voorhanden/gaande zijn van een behandeling voor een bepaalde aandoening, zoals de ambtenaar-geneesheer terecht motiveert in het medisch advies van 9 januari 2018, leidt tot de vaststelling dat er – omwille van die bepaalde aandoening – geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling beschikbaar zou zijn in Armenië, kan uit het enkel niet aanwezig zijn van een actuele behandeling niet *ipso facto* afgeleid worden dat de door de behandelende artsen beschreven aandoening niet meer actueel is zodat er ook geen reëel risico meer is voor het leven of de fysieke integriteit. De depressieve stoornis wordt in een document van 7 juli 2017, opgesteld naar aanleiding van een consultatie van 6 juli 2017, en voorgelegd naar aanleiding van de aanvraag van 21 april 2017, als 'nevendiagnose', vermeld. Hieruit blijkt dat de diagnose 'depressieve stoornis' ook recent nog werd gesteld voor de verzoekende partij door de behandelende arts. Bij het onderzoek of de aandoening 'depressieve stoornis' al dan niet een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit, kon de ambtenaar-geneesheer dan ook niet op correcte wijze stellen dat deze aandoening niet meer actueel zou zijn. Het loutere feit dat geen medicatie wordt ingenomen voor een bepaalde aandoening leidt niet *ipso facto* tot de vaststelling dat de aandoening niet of niet langer bestaat.

3.10. Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Nu vaststaat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 januari 2018 is behept met een schending van de materiële motiveringsplicht, dient de bestreden beslissing die op dit advies steunt en waarvan dit advies deel uitmaakt te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet onder punt 3.5, beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

3.11. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER